

Bez wiynkszość žyćio widzioł žech Ślōnzōkōw za jaskiniowcōw ze kilofym i roladōm. Swojã ślōnskość žech wypiyroł. We podstawōwce pani Chmiel grała nōm na cyji *Rotã*, a jō niy mioł pożyńciō, iże tyn Niyemiec ze pieśni, co pluje we twōrz, ōn bōł mōj praōjciec.

Ō swoich korzyniach žech wiedzioł mało. Niy wierzōł žech, iże na Ślōnsku przed wojnōm sie ōdbyła jakō historyjō. Moji antynaciō byli choby z inkszyj planety, nosyli jakeś niymożebne miana: Urban, Reinhold, Lieselotte.

Niyskorzij była ta nazistowskō pufmuter, majōr z Kaukazu, prastarzik na „delegacyjach” w Polsce we wrześniu 1939, nagrobek ze zeszkrobanym mianym przy kōmpoście. Coś pynkało. Spokopiōł žech, iże za ōgrodzyniym trefiyła sie alternatywnō historyjō, dzieje ōdwrōcōne na rymby. Postanowiōłch sie posmykać po ōkolicy, sprōbować słożyć to w cołkość. I czegoch tam niy znōd: hned milijōn ludzi, co deklarujōm nōrodowość, co „niy istniyje”, katastrofã ekologicznō niyznōmymch miōr, gyszichy ō polskij kolōniji, ō separatyzmach i ludzi, co idōm niy za tym manszaftym, co trza. Ōto naszō silezjogōnijō.

Zbigniew Rokita

Autōr tyj waźnyj ksiōnżki wyznōwō, iże dugo sie przeprōszoł ze swojōm ślōnskościōm. Terōz pōmōgō nōm zrozumieć dramat krajiny, co leży na pograniczu kultur i historyje – czymu Ślōnsk durch je „kajś”, a niy w cyntrum polskij świadōmości.

Małgorzata Szejnert

Wojewódzka Biblioteka
Publiczna w Opolu

CDWNP 15

019-000015-00-0